

[Rager.]

derfor er der jo heller ikke for mig Grund til i Dag at gøre mange Betragtninger gældende.

Den Tale, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen holdt, kunde maaske i og for sig godt have opfordret til Modsigelse paa visse Punkter, men det var i Virkeligheden Førstebehandlingen af Lovforslaget om igen, og det forekommer mig ikke, at man vil tjene noget særligt Formaal ved endnu en Gang at imødegaa en Række af disse Betragtninger. Som Bevis for, at en stor Del af hans Udtalelser tidligere har været imødegaaet, kan jeg blot tage een enkelt ud, nemlig det ærede Medlems Paastand om, at Valutacentralen havde medvirket til et højere Prisniveau her i Landet. Det kan ikke bevises, om Valutacentralen har medvirket hertil, men det har været sandsynliggjort for det ærede Medlem, at det ikke er Tilfældet, ved den Sammenligning mellem Prisniveauet her i Landet og i Norge, Sverige og England, som tidligere har foreligget, og som i øvrigt til behagelig Erindring for det ærede Medlem har været omdelt i det Udvalg, vi arbejdede i. Jeg nævner blot denne ene Ting, men skal ellers ikke gaa ind paa dette.

Jeg beklager, at man fra de to Oppositionspartiets Side ikke ønskede at modtage det Tilbud, som blev fremsat om en Genkabelse af et Organ af noget lignende Karakter som Rigsdagens Valutaudvalg. Med „noget lignende Karakter“ mener jeg et Udvalg, der kunde bringe Forbindelse mellem den daglige Administration af Valutaloven og Politikerne her i Rigsdagen. Det har man ikke ønsket, og saa maa den Sag naturligvis være afgjort dermed, men jeg beklager det som sagt.

I den Tid, der er gaaet siden Lovforslagets første Behandling og i Dag, har jeg haft Lejlighed til at faa et Indtryk af, hvorledes man, i hvert Fald i nogle Handelskredse, ser paa Spørgsmaalet om Valutaloven, idet jeg var indbudt til at deltage i et Møde, som Grossist-Sammenslutningen af 1930 afholdt. Jeg maa sige, at man bliver dybt nedslaaet, naar man hører Udtalelserne fra Diskussionsdeltagerne i en saadan Sammenslutning, fordi de i ganske overordentlig høj Grad røber Ukendskab til de Forhold, hvorunder Landet lever sit økonomiske Liv, og Mangel paa Evne til at se ud over deres egne personlige Interesser, men først og fremmest et mærkeligt Ukendskab til den foreliggende Lov. Maa jeg ikke her pege paa, at det, da Loven sidst blev vedtaget, fra Erhvervsorganisationernes Side meget stærkt

blev betonet, hvor udmærket det vilde være, hvis Erhvervsorganisationerne kunde faa Lejlighed til at følge Lovens Administration og det daglige Arbejde i Valutakontoret.

Da jeg paa det nævnte Møde gjorde opmærksom herpaa og spurgte, i hvor høj Grad man har gjort dette, viste det sig, at den, der svarede, kun henholdt sig til § 7 angaaende Valutaraadet, medens det syntes, som om Forsamlingen var ganske ukendt med de Linier i § 9, hvor det hedder — jeg skal tillade mig et ganske kort Citat —:

„Der gives de i § 7, 2det Stykke, nævnte Erhvervsorganisationer Adgang til gennem en Funktionær at følge Administrationen.“

Dette syntes man overhovedet ikke at kende, og paa given Forespørgsel om, hvad man egentlig havde gjort paa dette Omraade, og hvordan man gennem denne Funktionær havde kunnet undlade at paa tale de administrative Vanskeligheder, man nu stod og øste op den Aften, maatte man blive Svar skyldig. Det eneste, man kunde sige, var, at det var ikke Grossist-Sammenslutningen, men Grosserer-Societetet, der havde denne Beføjelse.

Men hvad har da denne Funktionær fra Grosserer-Societetet, spørger jeg, foretaget sig? Som sagt, det var et meget stort Spørgsmaal ved Lovens Behandling sidste Gang, men det synes, som om Erhvervene overhovedet ikke har udnyttet den Beføjelse, der der gaves. Det kunde interessere mig — men det er jo ikke sikkert, at den højtærede Handelsminister er i Stand til at svare paa staaende Fod —, hvis den højtærede Handelsminister kunde meddele noget om, hvilke Erfaringer Valutacentralen har haft med disse Funktionærers Virksomhed, om de overhovedet har været i Virksomhed, og om de bringer de Erfaringer, de har indhøstet, videre til de Opponentter, som bag efter melder sig, og hvis Interesse de skulde have været taget.

Men i øvrigt var Forholdet jo dette, at Forsamlingen paa det nævnte Møde ganske havde undladt gennem et Par Aar et regne med, at den Dag vilde komme, da Loven om Valutacentralen skulde til Behandling. De maatte dog, selv om de var Modstandere af Loven, kunne forudse Forslag om dens Forlængelse og udarbejde Ændringsforslag paa de Omraader, hvor de maatte mene, at saadanne var tiltrængt. Jeg efterlyste saadanne Ændringer stillet baade den Aften og i skriftlig Form senere. Der indkom een eneste, og den lovede jeg skulde blive behandlet i Udvalget, hvad den ogsaa er blevet. Det var en Ændring